

РЕШЕНИЕ

№ 1050

гр. София, 14.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 12-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на четиринадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Атанас Кеманов

Членове: Джулиана П.
Надежда Махмудиева

при участието на секретаря Ирена М. Дянкова
като разгледа докладваното от Надежда Махмудиева Въззивно гражданско дело № 20211000500084 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.308 от ГПК във вр. чл.258 и сл. от ГПК, образувано след като с Решение №258/29.12.2020 г. по гр.д.№2614/2020 г. на ВКС – IV г.о. е било отменено по реда на чл.303, ал.1, т.1 от ГПК влязлото в сила Решение №6322/18.03.2019 г. по гр.д.№3135/2018 г. на САС, с което е било потвърдено Решение от 12.09.2017 г. по гр.д.№16971/2015 . на СГС, 21 състав, и делото е било върнато на САС за ново разглеждане от друг съдебен състав. Дадени са указания при новото разглеждане на делото да бъде съобразено „ново писмено доказателство“ по смисъла на чл.303, ал.1, т.1 от ГПК, съществувало при разглеждане на иска по чл.403 от ГПК, което не е било известно на ответната страна по делото, поради което тя не е могла да го представи до приключване на съдебното дирене, но същото е от съществено значение за правилното решаване на спора, поради което следва да бъде съобразено, а именно – представеното в производството по отмяна Уведомление от „Сайънс Мениджмънт“ООД по чл.99, ал.3 от ЗЗД за сключен договор за цесия на 18.06.2015 г., с който ищците А. Л. П., О. Л. П., Р. П. П., Е. П. П., и Р. А. Г., са прехвърлили вземанията си за обезщетение по чл.403 от ГПК срещу ответника „Хемус Хотелс Холдинг“АД, на трето лице /“Сайънс Мениджмънт“ООД/ преди завеждането на делото на 30.12.2015 г. С Решение №258/29.12.2020 г. по гр.д.№2614/2020 г. на ВКС – IV г.о., делото се връща на въззивния съд във фазата на съдебното дирене, с оглед съобразяване на новото писмено доказателство.

Въззивното производство е било образувано по въззивна жалба на ответника, и насрещна въззивна жалба на ищците, срещу постановеното от първостепенния съд Решение №6336/12.09.2017 г. по гр.д.№16971/2015 г. на СГС, 21 състав, с което е осъден ответника „Хемус Хотелс Холдинг“АД да заплати на ищците според квотите им в съсобствеността, общо сумата от 31 393,93 лв., ведно със законната лихва от

30.12.2015 г. до окончателното плащане, представляваща обезщетение за вреди, под формата на пропуснати ползи, от невъзможност за ползване на част с площ от 1648 кв.м. от недвижим имот пл.№1472, кв.1, по плана на гр. София, м.“Манастирски ливади“, който имот е с идентификатор №68134.1932.1472, целия с площ от 3315 кв.м., вследствие от налагане на обезпечителна мярка по гр.д.№16651/2007 г. на СРС, 51 състав, изразяваща се в спиране на изпълнението по изп.д.№4378/2003 г. на СИС при СРС, IV отд., 2-ри участък, предадено на ЧСИ М. Б., рег.№*** на КЧСИ, при който е образувано като изп.д.№75882008 г., в частта, в която праводателите на ответното дружество са били осъдени да премахнат две временни складови сгради – халета с траен градоустройствен статут, със застроена площ от 340 кв.м., както и временна постройка с траен градоустройствен статут – част от западното крило и топла връзка на временна развойно-техническа база, със застроена площ от 400 кв.м. Със същото решение са били отхвърлени предявените от ищите /според квотите им съсобствеността/ срещу ответника „Хемус Хотелс Холдинг“ АД искове за разликата над сумата 31 393,93 лв. до предявеният размер от 68 400 лв., както и предявените от „Хемус Хотелс Холдинг“ АД против ищите възражения за прихващане с вземания за обезщетение в общ размер от 70 000 лв. /разпределена между ищите според квотите им в съсобствеността/, за вреди от непозволено увреждане, изразяващо се в самоуправно преустановяване на подаването на ел. енергия и вода до собствени на ответника сгради, както и с вземане на основание чл.59 от ЗЗД, произтичащо от неоснователно обогатяване на ищите за сметка на ответника, в резултат от лишаване на ответника от възможността да ползва част от негов имот. Съобразно частичното уважаване на исовете, страните са осъдени да заплатят разноси по съразмерност.

С въззивна жалба вх.№130784/12.10.2017 г., подадена от „Хемус Хотелс Холдинг“ АД, чрез адв. Б.Б., се обжалва решението на СГС в осъдителната му част изцяло, както и в частта, с която се отхвърля възражението за прихващане. Релевирани са оплаквания, че съдът неправилно е приел, че ответникът е бил във владение на процесния недвижим имот през целия период от 30.10.2010 г. до 17.06.2015 г., като не са съобразени периодите, през които ищите реално са били във владение на имота си, за които не са налице основания за заплащане на обезщетение от ответника. Ищите не са доказали по несъмнен начин възможността да реализират сигурна полза от имота, а е присъдено обезщетение за предполагаема пропусната полза. Хипотезата по чл.403, ал.1 от ГПК предвижда възможност за обезщетяване на действително претърпени вреди, но не и на евентуални пропуснати ползи. Съдът неправилно е отхвърлил възражението за прихващане, като неправилно не е кредитирал показанията на св. М. и С., а е кредитирал показанията на св. К., за който има данни, че е заинтересован, а също така неправилно е приел, че невъзможността за възстановяване на електрозахранването и водоподаването към имота се дължи на бездействие на самия ответник. В тази част се иска отмяна на решението на първостепенния съд, и постановяване на ново решение, с което предявените от ищите искове за обезщетение да бъдат изцяло отхвърлени, като при условията на евентуалност – в случай, че исовете бъдат намерени за основателни в някои техни части, да бъдат отхвърлени като погасени изцяло чрез прихващане, съобразно релевираните възражения за прихващане. Заявява се претенция за присъждане на разноските за двете съдебни инстанции.

С насрещна въззивна жалба вх.№156939/22.11.2017 г. подадена от ищите А. Л. П., О. Л. П., Р. П. П., Е. П. П., и Р. А. Г., всички чрез адв. Р.К., се обжалва решението в неговата отхвърлителна част по главните предявени искове, с която претенциите на ищите за присъждане на обезщетение са отхвърлени за разликата над 31 393,93 лв. до

пълния предявен размер от 68 400 лв. Релевират се оплаквания за неправилност и необоснованост на първоинстанционното решение в тази част, тъй като неправилно съдът е приел, че ишците общо притежават 29/36 идеални части от имота, вместо действителните им права в общ размер на 10/12 идеални части /равняващи се на 30/36 идеални части/. При правилно съобразяване на действителните права на ишците в размер на общо 10/12 идеални части от имота, обезщетението би следвало да бъде изчислено в размер на 32 476,48 лв., като увеличението /разликата над 31 393,93 лв. до 32 476,48 лв./ следва да бъде отразена в увеличаване на дела на Р. А. Г.. Същевременно, съдът не е съобразил, че изчисления от експертизата размер на средната пазарна цена за ползване на имота от 38 971,78 лв., е изчислена от вещото лице за ползването на площ от 740 кв.м., поради което дължимото обезщетение за цялата площ от 1648 кв.м. чрез аритметически изчисления се изчислява в размер на 72 326 лв., и тъй като този размер превишава размера на предявения иск, същият следва да се уважи до пълният му предявен размер. Настояват решението на първостепенния съд да бъде отменено в тази част, и вместо него да се постанови ново решение по същество, с което да се присъди на ишците допълнително обезщетение в размер на сумата от още 37 006 лв., разпределена между ишците съобразно правата им в съсобствеността.

При извършената служебна проверка, на осн. чл.269 от ГПК, съдът намира, че обжалваното решение е постановено от компетентен съд в надлежен състав, в изискуемата форма, и е подписано, поради което е валидно.

След отмяната на влязлото в сила решение по реда на чл.303, ал.1, т.1 от ГПК, делото е върнато на настоящия съд за ново разглеждане, за съобразяване на новооткритото писмено доказателство - договор за цесия на 18.06.2015 г., и преценка на активната процесуална легитимация на ишците да предявят иска с правно основание чл.403 от ГПК срещу ответника „Хемус Хотелс Холдинг“ АД. Във връзка с този основен спорен въпрос в настоящото въззивно производство се установява следното:

От приетото по делото Извънсъдебно споразумение от 18.06.2015 г., с нотариална заверка на подписите с рег.№5627/18.06.2015 г. на Нотариус С. Д. с рег. №*** на НК /на л.37-39 от в.гр.д.№84/2021 г. на САС/ се установява, че в чл.3 от споразумението ишците А. Л. П., О. Л. П., Р. П. П., Е. П. П., и Р. А. Г., от една страна в качеството на „Продавачи“, и от друга страна – третото лице „Сайънс Мениджмънт“ ООД в качеството на „Купувач“, са се съгласили, че Продавачите цедират безвъзмездно на Купувача вземането си срещу третото лице „Хемус Хотелс Холдинг“ АД за заплащане на обезщетение по чл.403 от ГПК за вредите от забавата на изпълнението по изпълнително дело №758/2008 г. по описа на ЧСИ М. Б., поР. С.пиране на изпълнението. В тази връзка, Продавачите са се задължили към Купувача да уведомят длъжника за цесията, като уведомяването бъде за сметка на Купувача. Предвидено е задължение на Продавачите, *в случай, че Купувачът поиска това от тях*, те да предявят от свое име, но за сметка на Купувача, иск по чл.403 от ГПК срещу третото лице „Хемус Хотелс Холдинг“ АД, като в този случай /съгласно препращане към уговореното в чл.2, последните две изречения/ всички деловодни разноски /такси, хонорари на вещи лица, адвокатски възнаграждения и други/ ще бъдат изцяло за сметка на Купувача, който се задължава да ги заплаща предварително, а в случай на неблагоприятен резултат, присъдените на ответника разноски ще се поемат от Купувача. В чл.4 страните са уговорили, че цедираните вземания бъдат присъдени на Продавачите, Купувачът въз основа на цесиите ще образува изпълнителни дела за

принудително събиране на вземанията, а ако Продавачите получат доброволно или принудително суми, предмет на цедираните вземания, същите се задължават да ги заплатят на Купувача.

Така представеното споразумение не е оспорено.

От Уведомление от 17.08.2015 г. от „Сайънс Мениджмънт“ООД /на л.40 от в.гр.д.№84/2021 г. на САС/ се установява, че със същото цесионерът „Сайънс Мениджмънт“ООД, чрез управителя си Е. Л., е дал указания на цедентите /ищите по настоящото дело/, съгласно уговореното в чл.3 от извънсъдебното споразумение от 18.06.2015 г., от свое име да предявят иска по чл.403 от ГПК срещу длъжника „Хемус Хотелс Холдинг“АД, като след приключването на исковото производство да извършат и необходимите действия за принудително събиране на вземането, а след събирането им – да ги заплатят на цесионера. Потвърждава се поетият ангажимент за заплащане на всички деловодни разноски за това исково производство, както и за последващото изпълнително производство. В тази връзка е отправена молба до цедентите *да не уведомяват длъжника за цесията*, за да останат спрямо него титуляри на вземането, и той да остане задължен да заплати обезщетението за вреди на тях.

Така представеното по делото от ищите писмено доказателство, е оспорено от ответника „Хемус Хотелс Холдинг“АД, досежно датата на неговото съставяне –твърди се съставяне на документа на дата, следваща постановяването на решението за отмяна - т.е. след 29.12.2020 г., за нуждите на процеса при повторното разглеждане на делото.

Във връзка с релевираното оспорване на датата, на която се твърди да е съставен документа, по делото са събрани гласни доказателства чрез разпит на свидетелите Е. Л. Л. и К. А. К., за установяване на сключването между ищите, като цеденти по договора за цесия от 18.06.2015 г., и цесионера по същия договор - „Сайънс Мениджмънт“ООД, на договор за поръчка, с който цесионера е възложил на цедентите да предявят от свое име за негова сметка иск против длъжника „Хемус Хотелс Холдинг“АД, за осъждането му да заплати обезщетение на осн. чл.403 от ГПК.

Във връзка с договора за цесия, от правна страна съдът съобразява следното:

С договора за цесия настъпва промяна в титуляра на едно вземане. Съглашението между цедента /стария кредитор/ и цесионера /новия кредитор/ е облигационно, то води до преминаване на правото от едно лице към друго в отношенията между тях, от момента на сключване на договора за прехвърляне на вземането /в т.см. Решение №242/31.03.2019 г. по т.д.№3097/2017 г. на ВКС – 1-во търг.отд.; Решение №239/15.05.2018 г. по т.д.№986/2017 г. на ВКС, 1-во търг. отд./.

Съгласно чл.26 ГПК страните по гражданските дела са лицата от чието име и срещу които се води делото, като процесуалната правоспособност е обусловена от правоспособността по материалното право - чл.27, ал.1 ГПК. С разпоредбата на чл.26, ал.2 от ГПК е въведена изрична забрана за предявяване на чужди права пред съд, извън изрично уредените в закона случаи. Това води до извода, че доброволната процесуална субституция (по волята на носителя на спорното право и лицето, което го предявява от негово име) е недопустима. Такава възможност е предвидена за кредитора, в разпоредбата на чл.134, ал.2 от ЗЗД /под формата на процесуална субституция, когато носителя на правото се конституира като главна страна, наред с процесуалния субституент, на който законът изрично е признал право на иск/, за прехвърлителя на спорното право в хипотезата на чл.226, ал.1 от ГПК /под формата на процесуална суброгация, когато носителят на спорното право изобщо не участва като главна страна с процеса/, за взыскателя, на когото съдебния изпълнител е възложил по реда на чл.510

от ГПК запорираното вземане на длъжника за събиране или вместо плащане. Относно цесията липсват изрични законови разпоредби, регламентиращи принадлежността на правото на иск срещу длъжника за вземането, предмет на договора за цесия, в периода след сключването на договора за цесия и преди той да е станал противопоставим на длъжника.

Същевременно, длъжникът не е страна по цесионния договор, и уведомяването му за цесията не е елемент от фактическия състав на цесията. Предвиденото в чл.99, ал.3 от ЗЗД задължение на цедента да съобщи на длъжника за цесията е релевантно само с оглед действието на цесията по отношение на трети за договора за цесия лица - съгласно чл.99, ал.4 от ЗЗД, прехвърлянето на вземането има действие за длъжника и за третите лица от деня, в който то бъде съобщено на длъжника от цедента /в т.см. Решение №160/04.07.2018 г. по т.д.№1164/2017 г. на ВКС – 2-ро търг. отд.; Решение №89/30.09.2020 г. по гр.д.№3827/2019 г. на ВКС – 4-то гр.отд./.

Във връзка с особеностите на договора за цесия и отражението им върху правото на иск е постановено ТР №4/2013 г. от 18.06.2014 г. на ОСГТК на ВКС постановено по редица спорни въпроси на заповедното производство, в това число и относно активната процесуална легитимация на цесионера да предяви иск по чл.422 от ГПК за установяване на вземането, когато договорът за цесия е сключен след издаването на заповед за изпълнение по заповедно производство. С т.10, б.“б“ от ТР №4/2013 г. е прието, че при настъпило частно правоприемство по договор за цесия, сключен между момента на издаване на заповед за изпълнение, и преди започването на исковото производство по иска по чл.422 от ГПК, легитимиран да предяви иска е цедентът - заявител в заповедното производство, на когото съдът е дал указанията по чл.415, ал.1 ГПК, като се признава активна процесуалноправна легитимация и на цесионера, при спазване на срока по чл.415, ал.1 от ГПК, относим за цедента. Приема се, че в този случай е налице фингирано започване на исковият процес от датата на образуване на заповедното производство, поради което исковото производство по чл.422 от ГПК, като продължение на заповедното производство, продължава между заявителя и ответника по правилото на чл.226 ГПК със съответно приложение и на нормите на 226, ал.2 и ал.3 ГПК. Налице е и ТР №2/2019 от 26.03.2021 г. по т.д.№2/2019 г. на ОСГТК на ВКС, което обсъжда активната материалноправна легитимация на цесионера да предяви иск по чл.135 от ЗЗД, ако увреждащата сделка или действие са осъществени преди сключването на договора за прехвърляне на вземането. С посоченото тълкувателно решение се признава на основание чл.99, ал.2 от ЗЗД правоприемството по отношение на правото на иск по чл.135, ал.1 от ЗЗД, което вече е възникнало в патримониума на прехвърлителя към момента на сключване на договора за цесия. И двете тълкувателни решения разглеждат активната процесуална легитимация на цедента и цесионера в хипотези, при които към момента на предявяване на иска договорът за цесия е сключен, и е противопоставим на длъжника /или става противопоставим с връчването на исковата молба/. Въпросът за активната легитимация на цедента да предяви иск за вземането, след сключването на договора за цесия, но преди той да се станал противопоставим на длъжника, е извън предмета на тълкувателните решения.

Настоящият съд счита, че за да се отговори на този въпрос, следва да се съобразят характера на правоотношението по договора за цесия, характера на процесуалното правоотношение по осъдителния иск по чл.403 от ГПК и материалното право, което се защитава с него, както и субективните предели на формираната в иския процес СПН.

На първо място, договорът за цесия е облигационно съглашение между цедента /стария кредитор/ и цесионера /новия кредитор/, което води до преминаване на правото на едно лице към друго, *но в отношенията между тях.* /в т.см. Решение №242/21.03.2019 г. по т.д.№3097/2017 г. на ВКС – 11-во търг.отд./. Длъжникът не е страна по договора за цесия, макар че последиците на този договор го засягат, защото с него се променя лицето, на което трябва да престои изпълнението. Длъжникът е страна по материалното правоотношение, от което произтича вземането. До уведомяването на длъжника за цесията, и то от цедента, който е страна по материалното правоотношение, от което произтича вземането, в отношенията между длъжника и цедента не настъпва промяна – за длъжника, както и за третите лица /извън страните по договора за цесия и страните по материалното правоотношение, от което произтича вземането/ именно цедента продължава да бъде титуляр на вземането /Решение №89/30.09.2020 г. по гр.д.№3827/2019 г. на ВКС – 4-то гр.отд./. Същевременно, процесуално легитимирани страни по иска за вземането са страните по материалното правоотношение, от което произтича вземането /съгласно чл.27, ал.1 от ГПК/. До уведомяването на длъжника, настъпилото частно материално правопримство на страната на кредитора по материалното правоотношение, от което произтича вземането, няма действие нито по отношение на длъжника, нито по отношение на третите лица. Така третите лица – кредитори на кредитора по материалното правоотношение, преди обявяването на цесията на длъжника, могат да насочат принудително изпълнение /да наложат заповед/ върху вземането, което вече е прехвърлено другиму с договора за цесия. Следователно, до обявяването на цесията на длъжника, в отношенията между цедента и длъжника титуляр на вземането и страна по материалното правоотношение остава цедента, поради което той запазва активната си процесуална легитимация да предяви иск от свое име срещу длъжника за вземането. В този исков процес ще бъде формирана сила на пресъдено нещо в отношенията между длъжника и цедента. Тя ще се разпростре и в отношенията между длъжника и цесионера, като частен правопримник на цедента, на осн. чл.298, ал.2 от ГПК.

Следва да се отбележи, че наличието или не на валидно изявление на цесионера за възлагане на цедента да предяви от свое име иска за вземането срещу длъжника, е ирелевантен за допустимостта на процесуалното правоотношение по иска, предявен от цедента срещу длъжника. Този въпрос е релевантен във вътрешните отношения между цедента и цесионера, като обуславящ евентуална договорна отговорност на цедента към цесионера за неизпълнение задължението за уведомяване на длъжника, или за наличието на права и задължения на страните във връзка със спорното мандатно правоотношение между тях. Тези отношения обаче са извън предметния обхват на спора по настоящото дело. При липса на активна процесуална легитимация на ищеца, такава не би могла да се създаде по силата на договор за мандат между активно легитимирано лице и процесуално нелегитимирано лице. Материалноправното упълномощаване също няма за последица създаването на процесуална правоспособност, тъй като не създава собствени права на пълномощника по материалното право. Упълномощаването с право на пълномощника да упражни правата на упълномощителя, когато упълномощената страна има самостоятелни права по материалното правоотношение, предоставя възможност на пълномощника на самостоятелно основание да предяви иск срещу третото лице за реализиране на правата си, без да ангажира отговорността на упълномощителя. С Решение №28/14.07.2011 г. по търг.д.№331/2010 г. на ВКС- 1-во търг.отд. се приема, че ако по силата на договор между две страни, едната от тях е упълномощена от другата да упражни правата ѝ по договор с трето лице, когато от неизпълнението на задължението на третото лице

упълномощената страна е претърпяла вреди, уговорките следва се тълкуват във всеки конкретен случай. В настоящия случай, към момента на образуване на производството /30.12.2015 г./ активната процесуална легитимация на ищеца произтича от материалното правоотношение между него и длъжника, като във вътрешните им отношения той продължава да има качеството на титуляр на вземането. Фактът, че в един по-късен момент /първоначално на 12.02.2020 г./ длъжникът е уведомен за цесията /първоначално – от цесионера, което уведомяване няма правно действие/, чрез представянето от ищите по делото на 27.05.2021 г. на Извънсъдебно споразумение от 18.06.2015 г., в което е инкорпориран сключения между тях и третото лице „Сайънс Мениджмънт“ООД договор за цесия, не лишава ищеца от активна процесуална легитимация по иска, а е основание за прилагане на разпоредбата на чл.226, ал.1 от ГПК. Във вътрешните отношения между ищите, като цеденти, и цесионера, материалните права на цедентите се считат за права на цесионера, и резултатът от делото ще се отрази в правната му сфера, като отношенията между цедентите и цесионера ще се уредят съобразно договора между тях /ако е налице валидно сключен такъв/, а ако няма такъв – според общите правила на чл.99-100 от ЗЗД.

Наред с изложените съображения, с оглед доводите на ответника за злоупотреба с процесуални права от страна на ищите, и за липса на правен интерес за ищите от предявяването на иска, изложени като основания в производството по отмяна на влязлото в сила решение и поддържани при настоящото разглеждане на делото, съдът намира, че следва да обсъди събраните по делото доказателства във връзка с вътрешните отношения между ищите от една страна, в качеството им на цеденти, и цесионера „Сайънс Мениджмънт“ООД, в качеството на носител на материалното право към момента на предявяване на иска в отношенията помежду им.

От представеното в настоящото въззивно производство Извънсъдебно споразумение от 18.06.2015 г. с нотариална заверка на подписите с рег. №5627/18.06.2015 г. на Нотариус рег.№*** на НК /на л.37/, се установява, че в чл.3, изречение второ, трето и четвърто, е инкорпориран сключен между ищите и третото лице „Сайънс Мениджмънт“ООД договор, по силата на който ищите цедират безвъзмездно на „Сайънс Мениджмънт“ООД вземането си срещу „Хемус Хотелс Холдинг“АД за заплащане на обезщетение по чл.403 от ГПК за вредите от забавата на изпълнението по изп.д.№758/2008 г. по описа на ЧСИ М. Б., поР. С.пирането на изпълнението. В тази връзка ищите са се задължили да уведомят длъжника за цесията, като уведомяването ще бъде осъществено за сметка на „Сайънс Мениджмънт“ООД. Същевременно обаче, в последното изречение на чл.3 страните са предвидили възможност, в случай, че цесионерът поиска това, цедентите да предявят от свое име, но за сметка на цесионера, иска по чл.403 от ГПК срещу длъжника „Хемус Хотелс Холдинг“АД, като в този случай деловодните разноски ще се поемат от цесионера. Така сключеното Извънсъдебно споразумение от 18.06.2015 г. не се оспорва от ищите /представя се от тях по делото с молба от 27.05.2021 г./.

Истинността на така представеният писмен документ не се оспорва от ответника.

Договорът за цесия е уреден в разпоредбите на чл.99-100 от ЗЗД, и се дефинира като такъв, при който се осъществява промяна в облигационната връзка, чрез промяна на активната страна в нея или това е договорът за отстъпване на едно вземане от досегашния му носител на едно трето, чуждо на тази връзка лице. Този договор е каузален, неформален и консенсуален. Негов предмет е прехвърлянето на вземане, което следва да съществува към момента на сключване на договора, и да е прехвърлимо /Решение №89/30.09.2020 г. по гр.д.№3827/2019 г. на ВКС – 4-то гр.отд./.

В конкретния случай вземането за обезщетение за вреди съставлява парично вземане, което е прехвърлимо. Доколкото то възниква от момента на увреждането, към датата на сключване на извънсъдебното споразумение, инкорпориращо договора за прехвърляне на вземането /18.06.2015 г./ същото вече е съществувало, доколкото вече са се осъществили предпоставките на чл.403 от ГПК за неговото възникване – налагане на обезпечителна мярка /с Обезпечителна заповед от 07.07.2009 г./ за обезпечаване на исково производство, което е приключило с отхвърляне на обезпечения иск /с влязло в сила съдебно решение на 20.03.2015 г./, и настъпила вреда в патримониума на цедентите, в резултат от забавено изпълнение на влязло в сила осъдително съдебно решение в тяхна полза /който факт е спорен и е предмет на настоящото производство/. За валидността на цесията е необходимо вземането да е индивидуализирано, и да бъде определимо, но не е необходимо то да е ликвидно и изискуемо – т.е. да е безспорно и определено по основание и размер, или да е настъпил падежът му. Съдът намира, че в конкретния случай, цедираното вземане на ишците е индивидуализирано в достатъчна степен в договора за цесия – чрез неговото фактическо и правно основание, и задълженото лице по него. Доколкото обаче правото на обезщетение за вреди /което е лично право на увреденото лице/, защитимо с иска по чл.403 от ГПК, все още не е било съдебно предявено, и не е било упражнено от увреденото лице, би могло да се счита, че договорът е сключен под отлагателно условие, имплицитно включено в него – съдебното предявяване на правото на обезщетение за вреди. Правото на иск по чл.403 от ГПК също е лично право – принадлежи само на увреденото лице /ответника по обезпечението/ и не би могло да бъде упражнено от цесионера, като едва след съдебното му предявяване, вземането за обезщетение би могло да бъде определено по основание и размер. В този случай на още по-голямо основание увреденото лице е било задължено по силата на договора за цесия да предяви иска за обезщетение от свое име срещу длъжника, с оглед определяне на вземането по основание и размер, и настъпване на правните последици на договора за цесия. Ето защо, съдът намира, че договорът за цесия е валидно сключен от ишците на 18.06.2015 г. под имплицитно включено в него отлагателно условие – съдебно предявяване на иска по чл.403 от ГПК за обезщетение за вредите от неоснователно наложеното обезпечение, като е породил своите правни последици едва след предявяването на иска.

От друга страна, ако се приеме, че личният характер правото на обезщетение и на иска по чл.403 от ГПК, води до непрехвърлимост на непредявеното вземане за обезщетение, предмет на този иск, то тогава договорът за цесия би бил нищожен поради невъзможен предмет, и не би могъл да лиши ишците – цеденти от активна процесуална легитимация към момента на предявяване на иска по чл.403 от ГПК.

По делото страните не спорят, че до 12.02.2020 г. длъжникът „Хемус Хотелс Холдинг“ АД не е бил уведомен за цесията – нито от цедента, нито по друг начин. Едва на 12.02.2020 г. длъжникът е узнал за сключения договор за цесия, като е бил уведомен за него от цесионера „Сайънс Мениджмънт“ ООД.

С молба вх.№8803 от 27.05.2021 г. ишците са представили по делото Уведомление от 17.08.2015 г. /на л.40/ от „Сайънс Мениджмънт“ ООД, действащо чрез управителя Е. Л. Л., адресирано до ишците, с което се изразява изрично искане на цесионера „Сайънс Мениджмънт“ ООД ишците от свое име да предявят иска по чл.403 от ГПК срещу „Хемус Хотелс Холдинг“ АД, а след приключването му – да извършат необходимите действия за принудително събиране на вземането, като след събирането на присъдените суми – да ги заплатят на цесионера. Потвърждава се, че разноските по делото ще бъдат поети от цесионера. Изрично се заявява молба до цедентите *да не*

уведомяват длъжника за цесията, с оглед запазването от ищите на качеството им на кредитори в отношенията им с длъжника. Този документ е оспорен от ответника, като антидатиран.

Представеното Уведомление от 17.08.2015 г. съставлява частен писмен документ, който няма материална доказателствена сила, а формалната му доказателствена сила се разпростира върху съдържанието на изявлението и авторството му, но не и върху датата на съставяне на документа. Ето защо, по отношение на насрещната страна „Хемус Хотелс Холдинг“ АД, достоверната дата на документа е датата на депозирането му пред съда, а именно 27.05.2021 г. Тъй като оспорването на датата на документа е такова по чл.181 от ГПК, за установяването на действителните отношения между страните са допустими всякакви доказателствени средства. По делото са събрани гласни доказателства чрез разпит на свидетелите Е. Л. Л. и К. А. К.. При направена от съда служебна справка в ТРРЮЛНЦ по партидата на цесионера „Сайънс Мениджмънт“ ООД се установява, че двамата свидетели са били управители на дружеството „Сайънс Мениджмънт“ ООД в периода от 16.06.2015 г. до 14.03.2016 г., когато за управител на дружеството е назначено друго лице. В посочения период двамата свидетели заедно и поотделно са представлявали дружеството. Впоследствие, считано от 16.06.2016 г. до настоящия момент дружеството се управлява и представлява само от свидетеля К. А. К.. От показанията на св. Л. се установява, че през 2015 г. дружеството „Сайънс Мениджмънт“ ООД, в което бил съдружник и управител в периода от 2015 г. до 2016 г., купило от ищите П.и недвижим имот, който дълги години преди това бил ползван от „Хемус Хотелс“ неправомерно. Във връзка с това ползване продавачите имали претенции, за част от които били завели дела, а за друга част предстояло да заведат дела, за които не било изяснено как ще се водят. Тези претенции продавачите цедирали на представляваното от свидетеля дружество. След като се изяснила концепцията за делата, съдружниците в дружеството „Сайънс Мениджмънт“ ООД заедно решили делата да се водят от П.и, като „Сайънс Мениджмънт“ ООД да не се афишира, но да поеме всички разходи по делата. Свидетелят подписал писмено изявление в този смисъл, адресирано до П.и, и делото срещу „Хемус Хотелс Холдинг“ АД било заведено. По повод на делото свидетелят контактувал с братята П.и, както и с адвокатата им – адв. К., който участвал в изготвянето на договора за цесия. В периода 2015г. - 2016 г. свидетелят и К. К. били съдружници в дружеството и заедно го представлявали, като всички решения били вземани съвместно с него. Впоследствие към 2019 г. отношенията между свидетеля и К. К. се влошили значително, и понастоящем помежду им имало множество граждански и наказателни дела. От показанията на св. К. К. се установява, че в качеството на управител на „Сайънс Мениджмънт“ ООД през 2015 г. подписал споразумение с П.и, което е нотариално заверено. Освен подписаното в това споразумение, този свидетел твърди, че не е имало други последващи уговорки с П.и да предявят от свое име иска за обезщетение срещу „Хемус Хотелс Холдинг“ АД. Твърди да не е виждал представеното по делото Уведомление от 17.08.2015 г., изходящо от Е. Л., като представляващ „Сайънс Мениджмънт“ ООД. Свидетелят си спомня, че през 2015 г. са водели с адв. К. разговори за дела, на които присъствала адвокат К.А., която обслужвала дружеството.

По делото е допуснато събирането на гласни доказателства чрез разпит в качеството на свидетел на адвокат К.А.. Същата отказва да свидетелства на основание чл.38, ал.4 от ЗАдв., поради доверителните ѝ отношения с дружеството „Сайънс Мениджмънт“ ООД, което е обслужвала като адвокат в периода на сключване на

договор за покупко-продажба с ищците по делото. На това основание същата не е разпитана като свидетел.

Във връзка със спора дали е било налице възлагане от „Сайънс Мениджмънт“ООД на ищците /цеденти по договора за цесия/ да предявят от свое име претенциите по чл.403 от ГПК срещу „Хемус Хотелс Холдинг“АД, по делото са приети като доказателство и извлечения от електронна кореспонденция между адвокатското дружество на адв. К. – пълномощник на ищците по настоящото дело, и адв. К.А. – електронни писма от 30.11.2015 г. /на л.79/, 01.12.2015 г. /на л.80/, 03.12.2015 г./на л.81/, 04.12.2015 г./на л.82/, 22.12.2015 г. /на л.85/, 23.12.2015 г. /на л.86/, от 05.01.2016 г. /на л.87/, от 11.02.2016 г. /на л.89/, 05.06.2016 г. /на л.90/, от 07.09.2016 г. /на л.91/, от 18.09.2017 г. /на л.92/, от 27.03.2019 г. /на л.96/. В срока за становище насрещната страна не е оспорила истинността на представените извлечения от електронна кореспонденция. От същата се установява, че всички подготвителни действия за завеждане на исковото производство срещу „Хемус Хотелс Холдинг“АД са били съгласувани с адвокат А., в качеството ѝ на адвокат на „Сайънс Мениджмънт“ООД, същата лично е участвала в подготовката на исковата молба от името на ищците П.и, дружеството е заплатило разноските за завеждане на исковото производство – държавна такса и адвокатско възнаграждение на адв. К., и е получавало текущи сведения за развитие на исковото производство, включително е било уведомено за снабдяването на ищците с изпълнителен титул на базата на невлязлото в сила въззивно решение на САС при първоначалното разглеждане на делото.

При преценка на показанията на свидетелите Е. Л. и К. К., съдът констатира, че същите съществено се различават относно наличието на възлагане от страна на „Сайънс Мениджмънт“ООД за предявяване на иска по чл.403 от ГПК срещу длъжника „Хемус Хотелс Холдинг“АД от името на ищците – цеденти по договора за цесия. Преценявайки показанията във връзка със събраните по делото писмени доказателства – Извънсъдебно споразумение от 18.06.2015 г., и извлечение от електронна кореспонденция между адв. К. и адв. А., както и съобразявайки изявлението на адв. А. за отказ да свидетелства пред съда, предвид доверителните ѝ отношения със „Сайънс Мениджмънт“ООД, а също и като взЕ. П.едвид потвърждението от страна на св. К. К., че адв. А. е участвала в разговорите с адв. К., в качеството си на правен консултант на „Сайънс Мениджмънт“ООД, съдът кредитира показанията на св. Л., като ги намира за изцяло кореспондиращи на събраните по делото писмени доказателства. Съдът не кредитира показанията на св. К. в частта им, в която се твърди, че св. К. не е бил запознат с обстоятелството, че П.и са завели настоящото исково производство срещу „Хемус Хотелс Холдинг“АД по възлагане на „Сайънс Мениджмънт“ООД, от свое име, но за сметка на „Сайънс Мениджмънт“ООД. Показанията на св. К. в тази част противоречат на обстоятелството, че при първоначалното разглеждане на делото св. К. К. е бил разпитван като свидетел, доведен от ищците, в о.с.з. на 09.03.2017 г. /протокол на л.290/, в което заседание същият е свидетелствал относно обстоятелствата кога ищците са въведени във владение в процесния имот и докога в имота са съществували сградите, подлежащи на събаряне. При посочения разпит същия е бил запознат кои са страните по делото, като е заявил, че познава ищците във връзка със сключения между тях договор за продажба на недвижим имот, за който дълго време се водели преговори и условията на договора зависели от изхода от делата, като свидетелят заявява, че е присъствал лично на всички разговори.

При така събраните по делото доказателства съдът намира за установено, че между ищците, в качеството им на цеденти, и третото лице „Сайънс

Мениджмънт“ООД, в качеството на цесионер, е бил сключен договор за поръчка, по силата на който ищците са се задължили да извършат от свое име фактическите и правни действия по завеждане на иск срещу длъжника „Хемус Хотелс Холдинг“АД и снабдяването им с изпълнителен титул на свое име, за вземането за обезщетение за неоснователното им лишаване от ползването на собствения им имот чрез неоснователното налагане на обезпечение, което вземане същите са цедирали на „Сайънс Мениджмънт“ООД на 18.06.2015 г. Така сключения от ищците договор за поръчка, не е основание за възникване на активна процесуална легитимация на ищците за завеждането на този иск, а същите черпят активната си процесуална легитимация директно от материалното правоотношение с ответника „Хемус Хотелс Холдинг“АД, в което до уведомяването на длъжника от цедента за цедирането на вземането, именно ищците продължават да се считат за титуляри на вземането.

По така изложените съображения съдът намира, че ищците са активно процесуално легитимирани да предявят от свое име и поддържат предявения иск по чл.403 от ГПК срещу длъжника „Хемус Хотелс Холдинг“АД. Решението на първостепенния съд по този иск е допустимо, като постановено по допустим иск, с участието на процесуално легитимирани страни.

По правилността на обжалвания съдебен акт, съдът намира следното:

На 30.12.2015 г. ищците А. Л. П., О. Л. П., Р. П. П., Е. П. П. и Р. А. Г., са предявили иск с правно основание чл.403, ал.2 от ГПК, срещу ответника „Хемус Хотелс Холдинг“АД, за присъждане на обезщетение в размер на 68 400 лв., разпределени между ищците съобразно квотите им в съсобствеността на поземления имот /за А. Л. П. и О. Л. П. – като собственици на по 12/36 ид.ч. от имота, сумата от по 27360 лв. за всеки от тях, а за останалите трима ищци – като собственици на по 2/36 за всеки от тях - сумата от по 4560 лв. /т.е. сумата е разпределена между ищците в съотношение 12:12:2:2:2 части/, за понесените от тях вреди *в периода от 30.10.2010 г. до 17.06.2015 г.*, в резултат от неоснователно наложена обезпечителна мярка – спиране на изпълнението по изп.д. №4378/2003 г. на IV отделение, 2-ри участък на СИС при СРС за въвод във владение на ищците в част с площ от 1578 кв.м. от поземлен имот с идентификатор № 68134.1932.1472, находящ се на адрес гр. София, Район „Витоша“, ул.“Ген. Стефан Тошев“ №66, с обща площ от 3 315,00 кв.м., и премахване на построените върху тази част от имота две временни търговски сгради – хале с площ от 340 кв.м. и временна постройка с площ от 400 кв.м., представляваща част от западното крило (административната сграда) и топлата връзка на временна развойно-техническа база. Обезпечението е било допуснато при условие на внесена гаранция в размер на 68 307,75 лв. и наложено с Обезпечителна заповед от 07.07.2009 г. На 20.03.2015 г. е влязло в сила Решение от 30.11.2012 г. на СРС, 51 състав, по гр.д.№16651/2007 г., с което са отхвърлени изцяло предявените от „Хемус Хотелс Холдинг“АД обезпечени иски.

В срока за отговор на исковата молба ответникът „Хемус Хотелс Холдинг“АД оспорва предявените иски по основание и размер. Релевирани са възражения, че ищците не са собственици на поземления имот на няколко основания, както и че е налице съсобственост между ищците и ответника върху процесната площ от имот пл. №1472, които не се поддържат пред въззивната инстанция, поради което и остават извън обхвата на въззивната проверка, на осн. чл.269 от ГПК. Във въззивната жалба ответникът поддържа релевираните в срока по чл.131 от ГПК възражения, че ищците са въведени във владение на имота през 2009 г. с протокол за въвод на ЧСИ М. Б. – преди исковия период, и че ответникът не е препятствал упражняването на правата на

ищите през иския период. В отговора на иската молба се заявяват твърдения за извършени от ищите в средата на м. май, 2012 г. самоуправни действия в имота, с които са преустановили хранването на имота с ел. енергия и вода, включително и за сградите – собственост на ответника, построени в имота, поради което от 01.06.2015 г. всички наематели на собствените на ответника сгради прекратили наемните договори и напуснали наетите от тях обекти. Предявено е възражение за прихващане, което се поддържа и пред въззивната инстанция, за сумата от 70 000 лв., представляваща обезщетение за невъзможност за ползване на съществуващите в имота сгради на ответника, за периода от 01.06.2012 г. до 31.12.2012 г. – по 10 000 лв./месечно. Предявено е и възражение за прихващане, което е отхвърлено от първостепенния съд, и не се поддържа пред въззивната инстанция, за сумата от 700 лв., представляваща обезщетение за лишаване на ответника от възможността за ползване на собствено дворно място с площ от 130 кв.м. около първата масивна сграда, собственост на ответника, откъм ул. “Стефан Тошев“, означена с жълт цвят на приложена скица с дата 12.05.2014 г., за периода от 01.06.2012 г. до 31.12.2012 г. – по 100 лв./месечно.

От Решение от 06.02.1995 г. по гр.д.№55/1994 г. на СГС – ГК – I-во „Г“ отделение /на л.9 от делото на СГС/, Решение от 28.10.2002 г. по гр.д.№478/2000 г. на САС – ГК – 4 състав /на л.15/, и Решение №2346/04 от 28.03.2005 г. по дело №2125/2003 г. на ВКС – 4-то гр.отд. /на л.20/ се установява, че с влязло в сила на 18.04.2003 г. Решение от 28.10.2002 г. по гр.д.№478/2000 г. на САС – ГК – 4 състав /като необжалвано в тази част/, е осъден ответникът „Туристимпекс – Торгокомплект“ ЕАД /конституиран в хода на производството на мястото на първоначалните ответници „Туристимпекс“ ЕАД и „Туристпроект“ ЕАД, образуван чрез сливането им/, на осн. чл.108 от ЗС да предаде на ищите Р. А. Г., Р. П. П., Е. П. П., И. А. Д., А. Л. П. и О. Л. П., владението върху следния недвижим имот – дворно място с площ от 1578 кв.м., съставляващо част от имот пл.№1472 от кв.1 по плана на гр. София, местност „Манастирски ливади“, както и на основание чл.109 от ЗС да събори две временни складови сгради – халета със застроена площ от 340 кв.м., както и временна постройка - част от западното крило и топлатата връзка от временна развойно техническа база със застроена площ от 400 кв.м., находящи се в имот пл.№1472, кв.1 по плана на гр. София, местност „Манастирски ливади“. Въз основа на влязлото в сила съдебно решение ищите по същото дело Р. А. Г., Р. П. П., Е. П. П., И. А. Д., А. Л. П. и О. Л. П., са се снабдили с Изпълнителен лист, издаден на 01.04.2003 г. срещу ответника „Туристимпекс – Торгокомплект“ ЕАД, въз основа на който е било образувано изп.д. №4378/2003 г. по описа на 4-то отд. 22 участък на СИС при СРС /Протокол от 29.05.2008 г. по изп.д.№4378/2003 г. на л.34/.

От представената Обезпечителна заповед от 07.07.2009 г. /на л.60/ се установява, че с Определение от 01.11.2007 г. по гр.д.№16651/2007 г. на СРС – 51 състав, е било допуснато обезпечение на предявен от „Хемус Хотелс Холдинг“ АД срещу Р. А. Г., Р. П. П., Е. П. П., И. А. Д., А. Л. П. и О. Л. П., иск с правно основание чл.97, ал.1 от ГПК /отм./ - за признаване правото на собственост на „Хемус Хотелс Холдинг“ АД, на основание придобивна давност в периода след 13.12.2000 г., по отношение на две временни складови сгради – халета с траен градоустройствен статут, със застроена площ от 340 кв.м., както и временна постройка с траен градоустройствен статут - част от западното крило и топлатата връзка от временна развойно техническа база със застроена площ от 400 кв.м., находящи се в имот пл.№1472, кв.1 по плана на гр. София, чрез налагане на обезпечителна мярка „спиране на изпълнението по изп.д.№4378/2003 г. на СИС при СРС, 4-то отд. 22 участък, в частта относно премахването на

гореописаните постройки, постановено срещу праводателя на Хемус Хотелс Холдинг“АД - „Туристимпекс – Торгокомплект“ЕАД, срещу представяне от молителя на парична гаранция в размер на 68 307,75 лв.

От Решение от 30.11.2012 г. по гр.д.№16651/2007 г. на СРС – I ГО – 51 състав, влязло в сила на 20.03.2015 г. /на л.43-53/ се установява, че са били отхвърлени предявените от Хемус Хотелс Холдинг“АД иски с правно основание чл.108 от ЗС против Р. А. Г., Р. П. П., Е. П. П., И. А. Д., А. Л. П. и О. Л. П., за признаване на ищеца по отношение на ответниците за собственик на основание давностно владение на част от ПИ с идентификатор 68134.1932.1472 с площ около 1648 кв.м., заедно с построените върху това място с траен градоустройствен статут с идентификатори 68134.1932.730.3 и 68134.1932.730.4, с обща застроена площ от 340 кв.м., както и временна постройка с траен градоустройствен статут - част от западното крило и топлата връзка от временна развойно техническа база с идентификатор 68134.1932.730.5 със застроена площ от 400 кв.м., с адрес на имотите: гр. София, р-н Витоша, бул.“Тодор Каблешков“ №47 /бивш №1/, както и да бъдат осъдени ответниците да предадат на „Хемус Хотелс Холдинг“АД владението върху описаните имоти.

От Нотариален акт за възстановяване право на собственост по ЗВСВОНИ и наследство №81, т.ХХIV, дело №4562/94 г. на I Нотариус при Софийска нотариална служба при СРС /на л.6/ се установява, че ищите са признати за собственици на основание реституция по чл.1 от ЗВСВОНИ и Заповед №РД-572874/12.10.1993 г. на СГО за възстановено право на собственост на техните наследодатели Г. и Л. П.и, както следва: Р. А. Г. – за 1/36 ид.ч., Р. П. П. – за 2/36 ид.ч., Е. П. П. – за 2/36 д.ч., А. Л. П. – за 9/36 ид.ч. и О. Л. П. – за 9/36 ид.ч.

От Нотариален акт за дарение от 19.06.2008 г. с №190, т. II, рег.169444, дело №362/2008 г. по описа на нотариус рег.№258 на НК /на л.7/ се установява, че в течение на производството по гр.д.№16651/2007 г. на СРС – I ГО – 51 състав, И. А. Д. е дарила на синовете си А. Л. П. и О. Л. П., собствените си общо 6/36 идеални части от ПИ №1472 – по 3/36 идеални части на всеки от тях, с което делът на всеки от тези двама ищци в съсобствеността се е увеличил до размер на по 12/36 ид.ч. за всеки от тях.

От Нотариален акт за покупко-продажба на идеални части от недвижим имот от 18.06.2015 г. – Акт №135, том LXXXIII, дело 25821, вх.рег.№35346/18.06.2015 г. на СВп-София /на л.61/ се установява, че на 18.06.2015 г. Р. А. Г., Р. П. П., Е. П. П., А. Л. П. и О. Л. П. са продали на купувача „Сайънс Мениджмънт“ООД собствените си общо 10/12 идеални части, придобити по наследство и чрез дарение, от недвижим имот, възстановено по ЗВСОНИ, а именно: Поземлен имот, находящ се в гр. София, район „Витоша“, представляващ имот с планоснимачен №1472 от кв.1, по плана на гр. София, местност „Манастирски ливади“, с площ по документ за собственост от 3760 кв.м., от който имот една реално обособена част с площ от 470 кв.м. е отредена за улица, и дарена на Столична община, и без изградените в имота жилищна сграда и трафопост с припадащото им се право на строеж върху дворното място, който имот е с идентификатор 68134.1932.1472 по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. София, подробно описан, като имотът е обект на съдебни спорове с „Хемус Хотелс Холдинг“АД.

От Нотариален акт за собственост върху недвижими имоти, придобити чрез извършена непарична вноска в капитала на дружество, съставен на 23.12.2010 г., №134, т. II, рег.№10659, дело №295 от 2010 г. по описа на Нотариус Е. П. с рег.№*** на НК /на л.85/ се установява, че „Хемус Хотелс Холдинг“АД е придобил от акционера „Туристимпекс – Торгокомплект“АД, чрез непарична вноска в капитала на

дружеството, вписана на 13.12.2000 г. в СВП. при СРС, том XVIII, №207, вх.рег. №31861, поземлен имот, находящ се в гр. София, район „Витоша“, бул. „Тодор Каблешков“ №1 с площ по скица от 4050 кв.м., съставляващ имот с планоснимачен №730 от кв.3 по плана на гр. София, м. „Манастирски ливади – запад“, подробно описан, заедно с построени в него три двуетажни административни сгради, свързани с две едноетажни топли връзки между тях, две метални халета тип „Холандски“ с площ на всяко от тях от 300 кв.м., обслужваща сграда с площ от 152 кв.м., и трафопост с площ от 32 кв.м., подробно описани.

От Протокол за принудително отнемане на недвижим имот – въвод във владение от 23.09.2009 г. на ЧСИ М. Б. /на л.186/ и Писмо на ЧСИ М. Б. до СГС по жалба вх. №40608/14.12.2011 г. /на л.192/ по изп.д.№20088380400758/2008 г., образувано въз основа на изпълнителен лист, издаден на 01.04.2003 г., съгласно решение по гр.д. №478/2000 г. на САС – ГО против длъжника „Туристимпекс – Торгокомплект“ АД, в ликвидация, и от Решение от 09.03.2012 г. по ч.гр.д.№2435/2012 г. на СГС /на л.193-194/ се установява, че на 23.09.2009 г. Р. А. Г., Р. П. П., Е. П. П., И. А. Д., А. Л. П. и О. Л. П., в качеството си на вискатели по изпълнителното дело, са били въведени във владение на дворно място с площ от 1578 кв.м., съставляващо имот пл.№1472 от кв.1 по плана на гр. София, местност „Манастирски ливади“, като разрушаването на сградите, построени върху същата площ - две метални халета тип „Холандски“ с площ на всяко от тях от 300 кв.м., както и временна постройка с траен градоустройствен статут - част от западното крило и топлатата връзка от временна развойно техническа база с идентификатор 68134.1932.730.5, със застроена площ от 400 кв.м., чието събаряне е било постановено с влязлото в сила решение по гр.д.№55/1994 г. на СГС – ГК – I-во „Г“ отделение, не е осъществено, поради наложеното с Обезпечителна заповед от 07.07.2009 г. спиране на изпълнението в тази част.

От окончателно Определение №17622/18.07.2016 г. по ч.гр.д.№8181/2016 г. /на л.205-206/ се установява, че считано от 18.07.2016 г. издадената обезпечителна заповед от 07.07.2009 г. за спиране на изпълнението по изп.д.№4378/2003 г. на СИС при СРС, IV отд., 2-ри участък, е била обезсилена, поради отхвърляне на обезпечения иск.

Въз основа на с влязлото в сила на 18.04.2003 г. Решение от 28.10.2002 г. по гр.д. №478/2000 г. на САС – ГК – 4 състав, постановено във въззивното производство по гр.д.№55/1994 г. на СГС – ГК – I-во „Г“, в исковото производство по предявения от ищците срещу ответника „Туристимпекс – Торгокомплект“ АД иск с правно основание чл.108 от ЗС, е установено със сила на пресъдено нещо по отношение на ответника „Туристимпекс – Торгокомплект“ АД, формирана на 18.04.2003 г., че Р. А. Г., Р. П. П., Е. П. П., И. А. Д., А. Л. П. и О. Л. П., са собственици въз основа на наследствено правоприемство и реституция по ЗВСОНИ на дворно място с площ от 1578 кв.м., съставляващо част от имот пл.№1472 от кв.1 по плана на гр. София, местност „Манастирски ливади“, върху който терен са построени две временни складови сгради – халета със застроена площ от 340 кв.м., както и временна постройка - част от западното крило и топлатата връзка от временна развойно техническа база със застроена площ от 400 кв.м. Ответникът „Хемус Хотелс Холдинг“ АД е частен правоприемник на „Туристимпекс – Торгокомплект“ АД, като е придобил правата си върху недвижимия имот – предмет на спора, в хода на висящото производство срещу по гр.д.№55/1994 г. на СГС – ГК – I-во „Г“, поради което силата на пресъдено нещо на влязлото в сила решение по това производство се разпростира и върху него, на основание чл.298, ал.2 от ГПК.

Праводателят на ответника е осъден с влязло в сила съдебно решение по гр.д.

№55/1994 г. на СГС – ГК – I-во „Г“, да предаде на ищите /както и на И. А. Д., която впоследствие е дарила собствените си идеални части от имота на ищите А. Л. П. и О. Л. П./ владението върху дворното място с площ от 1578 кв.м., съставляващо реално обособена част от имот пл.№1472 от кв.1 по плана на гр. София, местност „Манастирски ливади“, с определени граници, в качеството им на собственици. От представения Нотариален акт за възстановяване право на собственост по ЗВСВОНИ и наследство №81 от 30.12.1994 г. /на л.6/ се установява, че наред с ищите, съсобственици на имота са и техните сънаследници А. А. П. /собственик на 1/12 част/, Д. А. П. /собственик на 1/12 част/ и А. Г. С. /собственик на 1/36 част/. Не се установява по делото тези идеални части от имота след възстановяване на собствеността, и след влизане в сила на съдебното решение по гр.д.№55/1994 г. на СГС – ГК – I-во „Г“ състав, и преди началото на процесния период да са били придобити от някой от ищите /на деривативно или на оригинално основание/. В исковата молба се претендира, че правата на ищата Р. А. Г. са в размер на 2/36 ид.ч. от поземления имот с идентификатор 68134.1932.1472, докато в нотариалният акт от 30.12.1994 г. същата е призната за собственичка на 1/36 ид.ч. от имота. Твърдяното в исковата молба настъпило наследствено правоприемство за 1/36 ид.ч. от нейния баща А. Г. С., не се установява по делото. При лежаща върху ищите доказателствена тежест да установят правата си на собственост върху процесната площ, във връзка с установяването на размера на претърпените от всеки от тях вреди, ищата Р. А. Г. не е установила по несъмнен начин да е собственик на повече от 1/36 идеална част от процесния недвижим имот. По отношение на останалите ищци, съдът намира, че от събраните по делото доказателства се установяват твърдяните от тях права в съсобствеността върху процесния имот, за исковия период *от 30.10.2010 г. до 17.06.2015 г.*

По отношение на релевираното възражение, че ответникът не е възпрепятствал ищите да ползват имота си:

От Протокол от 05.05.2011 г. /на л.143-144/ и скица-приложение към него /на л.145/, Решение №1682/11.03.2015 г. по в.гр.д.№13066/2014 г. на СГС – ГО – II „В“ въззивен състав /на л.148/, Определение №72/16.02.2016 г. по дело №4873/2015 г. на ВКС – II-ро гр.отд., и Решение №99/22.11.2016 г. по дело №4873/2015 г. на ВКС – II-ро гр.отд. /на л.207/, се установява, че след осъществяване на въвода във владение на 23.09.2009 г. от ЧСИ М. Б., ищите отново са били допуснати в имота на 05.05.2011 г. със съдействието на длъжностно лице от икономическа полиция при 6-то РПУ – гр. София, „чрез разрязване с ножици на катинара на портала в югозападния ъгъл на имота“, като същите след навлизането в имота са набили колчета по техни изчисления за граница на претендирания от тях имот, забили метални колове, и започнали изграждането на лека ограда. Предявеният иск от ответника срещу ищите, за възстановяване на нарушено владение, е отхвърлен по отношение на всички ищци с влязло в сила решение.

По делото са събрани гласни доказателства чрез разпит на свидетелите К. К., Е. М. и Р. С... Показанията на тримата свидетели са непротиворечиви в частта им, че през 2011 г. ищите са установили фактическа власт върху процесната част от имот пл. №1472, и само върху незастроената площ, със съдействие на длъжностно лице от полицията, тъй като ответниците отказали доброволно да допуснат ищите. Била струпана техника и материали /св.М., св.С./, било извършено заснемане от геодезисти /св. К./, били набити колчета, с кранове били забити метални колове и поставена ограда /св. К., св. М., св. С./. Ищите установили владение върху незастроената площ между сградите, но не и върху сградите, тъй като адвокатът на ответното дружество

показал съдебен документ, с който се забранявали действия относно сградите /св. К./ Св. М. /служителка на ответника – счетоводител/ заявява, че ответното дружество продължило да ползва сградите до 2012 г., когато било прекъснато електрозахранването им, като влизали от южната им страна. Св. С. /служител на ответника – охранител/ заявява: „От 2011 г. загубихме двора и т.н., като частта от двора, която е извън сградите, я загубихме.“. Сградите били съборени през 2016 г. /св. С., св. К./ Св. М. твърди, че до месец май, 2011 г., когато ищите дошли с техника и полиция, те не са осъществявали фактическа власт върху спорната площ. Когато през 2009 г. дошъл съдебен изпълнител, той не извършил реално въвод, не били набити колчета, съдебният изпълнител останал в имота по-малко от час. До разрушителните действия през 2011 г. ищите не били идвали да кажат, че искат да ползват мястото, и не са правили опит да влизат в имота.

От така събраните по делото доказателства съдът намира за установено от фактическа страна, че в периода след въвода във владение на 23.09.2009 г., до 05.05.2011 г. ответникът е продължил да упражнява фактическа власт върху спорната площ от имот пл.№1472, чрез възпрепятстване на достъпа на ищите посредством заключване на съществуващ портал в югозападния ъгъл на имота, и съществуваща ограда /отразена с пунктирана синя линия по букви ДЕЖЗИ на Комбинирана скица №2 на л.268 от СТЕ/. Независимо от това, че се установява по несъмнен начин, че ищите са установили фактическа власт върху терена на 05.05.2011 г., в следствие от наложената обезпечителна мярка с обезпечителната заповед от 07.07.2009 г., не е осъществено събаряне на сградите, и те са продължили да заемат част от процесната площ от имота на ищите /общо в размер на 740 кв.м./, като ответникът е продължил да ги ползва безпрепятствено до 2012 г., когато било преустановена електроенергията към тях, като влиза в тях от южната им страна /от показанията на св. М./. Впоследствие ответникът е продължил да държи своите сгради в имота на ищите, до отмяната на обезпечителната мярка с окончателно Определение №17622/18.07.2016 г. по ч.гр.д. №8181/2016 г., като едва след това решението за премахване на сградите е било изпълнено. Ето защо, няма спор, че през целия исков период *от 30.10.2010 г. до 17.06.2015 г.* ответникът е възпрепятствал ищите да ползват чистата застроена площ от 740 кв.м., заета с неговите постройки, които е бил осъден да премахне - две метални халета тип „Холандски“ с площ на всяко от тях от 300 кв.м., както и временна постройка с траен градоустройствен статут - част от западното крило и топлата връзка от временна развойно техническа база с идентификатор 68134.1932.730.5, със застроена площ от 400 кв.м., които постройки са заемали общо 740 кв.м. от площта на имота на ищите. Наред с тази чиста застроена площ /извън тези 740 кв.м./, неизползваема е била и прилежащата площ към постройките, която е свързана с обслужването и ползването им /ивица от около 3 метра около всяка от постройките – съгласно отговора на въпрос №5 на СТЕ на л.265/. Същевременно, видно от Комбинирана скица №2 към СТЕ /на л.268/, част от незастроената площ от процесните 1578 кв.м. от имот пл.№1472, находяща се източно от сграда №5 /представляваща западното крило от временна развойно техническа база с идентификатор 68134.1932.730.5/ остава напълно недостъпна за ползване, тъй като в северната ѝ част достъпът до нея е напълно преграден от топлата връзка, подлежаща на събаряне, свързваща сграда №5 и сграда №6. Поради така съществуващото застрояване, свободната незастроена площ, неприлежаща към сградите, и физически достъпна за ползване от ищите, остава разпокъсана между сградите, и практически неизползваема за ползването ѝ по предназначение. Възможността част от площта все пак да бъде ползвана от ищите остава силно ограничена като площ и функция /евентуално за

складиране на материали/, поради което е без практическо значение. На практика ползването на площта по нейното предназначение, съгласно отреждането ѝ в плана /“за офис сграда“ – съгласно отразеното на Комбинирана скица №1 към заключението на СТЕ – на л.267/ е било невъзможно. Ето защо, съдът намира за установено от фактическа страна, че ищите са претърпели твърдяните от тях вреди, изразяващи се в невъзможност да ползват по предназначение цялата площ от 1578 кв.м. от имота си, в пряка причинна връзка с неоснователно наложената обезпечителна мярка – спиране на изпълнението на решението, с което ответникът е осъден да премахне постройките си - две метални халета с площ на всяко от тях от 300 кв.м., както и временна постройка част от западното крило и топлата връзка от временна развойно техническа база, с идентификатор 68134.1932.730.5, със застроена площ от 400 кв.м.

По отношение на размера на дължимото от ответника обезщетение, по делото са приети две СТЕ. Първата експертиза е извършила оценка на средния пазарен наем на процесния терен, като застроена земя /в размер на 0,65 лв. на кв.м. площ, средно за целия период от 30.10.2010 г. до 17.06.2015 г./ . Така дадената оценка на имота не съответства на характера на имота, какъвто би следвало да бъде при реализиране на премахването на постройките – т.е. незастроен. Освен това, така дадената оценка съдът намира за необоснована, като вещото лице не е посочило въз основа на какви точно критерии и по какъв метод е достигнало до тази цена. Ето защо, съдът не кредитира първоначалната СТЕ в тази нейна част. За разлика от първоначалната експертиза, изготвената повторна СТЕ със същата задача, изпълнена от в.л. Ц. /с вх. №25662/27.02.2017 г. – на л.283-288/ подробно е посочено от вещото лице в Таблица №1 към СТЕ използваните методи за оценка на пазарния наем /по сравнителен метод и по инвестиционен метод/, относителната тежест на всеки от методите при определяне на оценката, разбивка по периоди в рамките на изследвания период. Ето защо, съдът кредитира заключението на повторната СТЕ, относно средния пазарен наем за квадратен метър на процесната площ. Същевременно, съдът намира за основателно релевираното от ищите оплакване, че експертизата е изчислила общия размер на дължимото обезщетение само за площ от 740 кв.м., докато претендираното от ищите обезщетение е за цялата площ на имота. В мотивите по-напред съдът прие, че цялата площ от 1578 кв.м., която ответникът е бил осъден да предаде на ищите, в действителност е била неизползваема, в резултат от неизпълнението на осъдителното решение за премахване на съществуващите върху тази площ постройки на ответника. Ето защо, съдът намира, че средния пазарен наем на цялата площ от 1578 кв.м. следва да се изчисли, като се изчисли средната пазарна цена на квадратен метър площ чрез разделяне на средния пазарен наем, изчислен от вещото лице в размер на 38 971,78 лв. на площта от 740 кв.м., за която същият е изчислен, и получената средна пазарна цена на квадратен метър се умножи по цялата площ от 1578 кв.м., за която се претендира присъждане на обезщетение. При извършване на посочените аритметични действия, се изчислява от съда, че средният пазарен наем за процесната площ от 1578 кв.м., за периода от 30.10.2010 г. до 17.06.2015 г. е в размер на 83 104,69 лв./=(38971,78 лв. : 740 кв.м.) x 1578 кв.м./. Тъй като това обезщетение се дължи за целия имот, а ищите установяват по настоящото дело да притежават права на собственост до размер на 29/36 идеални части от имота, същите имат право да бъдат обезщетени само за неползването на притежаваните от всеки от тях идеални части – т.е. до размер от 29/36 части от обезщетението за целия имот – т.е. до размера от 66 945,44 лв., разпределени между ищите съобразно установените от тях по делото квоти в съсобствеността – по 12/36 ид.ч. за ищите А. Л. П. и О. Л. П., по 2/36 ид.ч. за ищите Р. П. П. и Е. П. П., и 1/36 ид.ч. за ищцата Р. А. Г.. Следователно, правото на обезщетение на ищите А. Л.

П. и О. Л. П. се изчислява в размер на по 12/36 от сумата 83 104,69 лв. – т.е. в размер на 27 701,56 лв. за всеки от тях, но тъй като са предявени в размер от по 27 360 лв., исковете на тези ищци се явяват основателни до пълните им предявени размери. Правото на обезщетение на ищците Р. П. П. и Е. П. П. следва да се изчисли в размер на по 2/36 части от сумата 83 104,69 лв. – т.е. в размер на 4616,93 лв. за всяка от тях, но тъй като исковете на тези ищци са предявени в размер от по 4560 лв., то тези искове са основателни до пълните им предявени размери. Правото на обезщетение на ищцата Р. А. Г. се изчислява в размер на 1/36 от сумата 83 104,69 лв. – т.е. в размер на 2 308,46 лв., поради което предявеният от тази ищца иск за обезщетение се явява основателен и доказан до размера от 2 308,46 лв. За разликата над този размер, до претендирания от тази ищца размер от 4560 лв. искът се явява недоказан по основание, тъй като остана недоказано в настоящия процес тази ищца да притежава право на собственост върху имота над придобитата по реституция 1/36 ид.ч.

Предвид приетата от съда от фактическа страна основателност на предявените искове на ищците А. Л. П., О. Л. П., Р. П. П. и Е. П. П. – до пълните им предявени размери, а на ищцата Р. А. Г. – до размера от 2 308,46 лв., следва да бъде разгледано възражението за прихващане за сумата от 70 000 лв., което ответникът продължава да поддържа и във въззивното производство.

За установяване на възражението по основание, в тежест на ответника е да установи на първо място твърдяното от него противоправно поведение на ищците, изразяващо се в самоуправно прекъсване на електрозахранването и водоподаването към сградите на ответника. От събраните по делото гласни доказателства се установява, че прекъсване на електрозахранването към сградите на ответника действително се е осъществило, след като на 05.05.2011 г. със съдействието на длъжностно лице от икономическа полиция при 6-то РПУ – гр. София, ищците са установили фактическа власт върху незастроената част от спорната площ. Не се установява обаче по несъмнен начин това прекъсване на електрозахранването да е било в причинна връзка с противоправно поведение на който и да е от ищците – така св. К. установява, че през 2012 г., когато бил разчистван терена, за да бъде осъществено геодезическото заснемане за нуждите на въвод във владение в съседен имот на трето за спора лица – „Кристал Корпорейшън“, за да бъдат набити колчета, станала авария с тока, в резултат на която в продължение на няколко дни нямало ток в сградите на ответника. След няколко дни аварията била отстранена, защото свидетелят видял, че в сградите на ответника вече има ток. Свидетелката М. установява, че през 2012 г., след като бил направен въвод, на следващия или по-следващия ден е било прекъснато електрозахранването и водоподаването към сградите на ответника. Свидетелката лично видяла няколко мъже, които копали и прерязали кабела, който е подземен, а върху водопроводната шахта поставили бетонна плоча, поради което служителите на „Софийска вода“ не могли да достигнат до водопроводната шахта и водомера. При прекъсването на електрозахранването през 2012 г. и при поставянето на бетонната плоча върху водопроводната шахта присъствал Е. Л., но свидетелката не видяла да присъства там който и да е от ищците. Свидетелят С. установява, че през 2012 г. изведнъж спрял тока, а след около час-два спряла и водата в сградите на ответника. На водомера капациите били заключени и бил срязан катинара, а кабелите на тока били извадени от трафопоста и срязани отвън до трафопоста на около половин метър от земята. По тази причина в сградите на ответника продължавало да няма вода, а за да бъдат снабдени с ток, се наложило сградите да се захранят с агрегат. Свидетелят лично видял, че Е. Л. с представители на ЧЕЗ прекъснали тока.

От така събраните гласни доказателства не се установява действията по прекъсване на електрозахранването и водоподаването да са осъществени от който и да е от ищите – напротив, установява се, че увреждащите действия са осъществени през 2012 г., след извършен въвод във владение на трето за спора юридическо лице – „Кристал Корпорейшън“, и без участието на който и да е от ищите. Сочи се участие на трето за спора физическо лице /Е. Л./, но не се установява същият да е действал, по възлагане или упълномощаване, от името на някой от ищите.

При неустановяване на една от предпоставките за ангажиране на деликтната отговорност на който и да е от ищите /липса на установено поведение тяхно поведение – действие или бездействие/, съдът намира, че не следва да обсъжда останалите предпоставки на чл.45 от ЗЗД – дали установеното вредоносно поведение е било противоправно, дали е налице причинна връзка между поведението /прекъсване на електроподаването и водоподаването към сградите на ответника/ и настъпилите вреди за ответника, какви конкретни вреди са настъпили и какъв е размерът на дължимото обезщетение. За да бъде ангажирана деликтната отговорност на едно лице, е необходимо кумулативното наличие на всички предпоставки на чл.45 от ЗЗД, като доказателствената тежест за установяването им /с изключение на вината, която се презумира/, е на лицето, което претендира обезщетението. При неустановяване по несъмнен начин на една от предпоставките – наличие на конкретно поведение /действие или бездействие/ на ищите, възражението за прихващане се явява изцяло неоснователно и следва да се отхвърли за целия предявен размер от 70 000 лв.

По изложените съображения, предявените искове от ищите А. Л. П., О. Л. П., Р. П. П. и Е. П. П. следва да бъдат уважени до пълните им предявени размери, ведно със законната лихва върху претендираните от всеки от тях суми, за периода от датата на предявяване на иска 30.12.2015 г., до окончателното плащане. Предявеният от ищцата Р. А. Г. следва да бъде уважен до размера от 2 308,46 лв., ведно със законната лихва върху тази сума за периода от 30.12.2015 г. до окончателното плащане, а за разликата над тази сума – до предявения размер от 4560 лв., искът на тази ищца следва да се отхвърли.

Като е достигнал до частично различни изводи, първостепенният съд е постановил неправилно решение в отхвърлителната му част по исковете на А. Л. П., О. Л. П., Р. П. П. и Е. П. П., поради което в тази част решението на първостепенния съд ще следва да се отмени, и вместо него да се присъди на тези ищци допълнително обезщетение – до пълния предявен от тях размер, ведно със законната лихва от датата на предявяване на исковете. В частта относно предявения от ищцата Р. А. Г. решението следва да се отмени в отхвърлителната му част за разликата над сумата 1082,54 лв. до размера от 2 308,46 лв., и в тази част следва да се постанови ново решение по същество, с което на тази ищца да се присъди допълнително обезщетение в размер на 1225,92 лв. За размера над 2308,46 лв. до предявения размер от 4560 лв., решението в отхвърлителната му част се явява правилно и законосъобразно, и следва да се потвърди.

Във връзка с така постановеното по съществото на спора, първоинстанционното решение ще следва да се отмени в частта му за разноските, с която ищите А. Л. П., О. Л. П., Р. П. П. и Е. П. П. са осъдени да заплатят на ответника разноски за първоинстанционното производство. Също така, решението ще следва частично да се отмени в частта му, в която ищцата Р. А. Г. е осъдена да заплати на ответника разноски в размер, надхвърлящ 2251,54/4560 части от направените от ответника разноски по предявения от нея иск. В първоинстанционното производство ответникът е

претендирал общо 3586,50 лв. за разноски. Съобразно изхода от спора пред настоящата инстанция, следва да му се присъдят на осн. чл.78, ал.3 от ГПК 2 251,54 / 68 400 части от претендираните от него разноски за първоинстанционното производство, или сумата от 118,06 лв., която обаче следва да бъде възложена в тежест само на ищцата Р. А. Г., доколкото само нейната искова претенция е частично отхвърлена. С първоинстанционното решение съдът е осъдил всички ищци общо да заплатят на ответника сумата от 1940,38 лв. Доколкото не е посочено разпределение на задължението между тях, следва да се приеме, че ищите са осъдени да заплатят тази сума в равни части – т.е. всеки от тях по 388,08 лв. Следователно, решението на първостепенния съд следва да се отмени в частта му, в която ищите А. Л. П., О. Л. П., Р. П. П. и Е. П. П. са осъдени да заплатят на ответника разноски в размера от по 1/5 от сумата 1940,38 лв. – т.е. в размер на 388,08 лв. всеки от тях, както и в частта, в която ищцата Р. А. Г. е осъдена да заплати разноски на ответника за размера над 118,06 лв. до размера от 1/5 от сумата 1940,38 лв.

При този изход от спора, в полза на ищите А. Л. П., О. Л. П., Р. П. П. и Е. П. П. следва да бъдат присъдени на основание чл.78, ал.1 от ГПК пълният размер на направените от тях разноски в двете съдебни инстанции. На основание чл.78, ал.1 от ГПК в полза на ищцата Р. А. Г. следва да се присъдят 2308,46/4560 части от направените от нея разноски за производството пред първостепенния и пред въззивния съд. Ищите са претендирали със списък по чл.80 от ГПК разноски за първоинстанционното производство в размер на държавна такса от 2736 лв., разноски за експертизи в размер на 350 лв., и разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 2600 лв., или общо в размер на 5686 лв., като не са посочили какви разноски е направил всеки от ищите, поради което съдът приема, че същите са направени общо от всички ищци, съразмерно на цената на предявения от всеки от тях иск, въпреки че в платежните документи фигурира името само на един от ищите. Тъй като предявените искове са уважени в размер на 66148,46 лв. от предявения размер от 68 400 лв., то в полза на ищите следва да се присъдят общо 5498,84 лева, от които в полза на всеки от ищите А. Л. П. и О. Л. П. следва да се присъди по 12/30 от сумата 5686 лв. – т.е. по 2274,40 лв., на ищите Р. П. П. и Е. П. П. следва да се присъдят по 2/30 от сумата 5686 лв. – т.е. по 379,07 лв., а на ищцата Р. А. Г. следва да се присъди 2308,46 / 4560 части от сумата 379,07 лв. – т.е. 191,90 лв. С първоинстанционното решение съдът е осъдил ответника да заплати на всички ищци общо сумата от 1416,40 лв., като не е посочено как е разпределена тя между ищите, поради което следва да се приеме, че съдът е присъдил в полза на всеки ищец по 1/5 от тази сума, или по 283,28 лв. Следователно, с въззивното решение съдът следва да осъди ответника да заплати на всеки от ищите А. Л. П. и О. Л. П. още по 1991,12 лв. на всеки от тях, на ищите Р. П. П. и Е. П. П. да заплати още по 95,79 лв. Тъй като в полза на ищцата Р. А. Г. са присъдени разноски в размер на 283,28 лв., а на нея следва да се присъдят разноски в размер на 191,90 лв., за разликата над размера от 191,90 лв. до размера от 283,28 лв. решението на първостепенния съд ще следва да се отмени. Предвид приетото от съда, че разноските за първоинстанционното производство са направени от всички ищци, съразмерно на материалния им интерес, решението на първостепенния съд ще следва да се отмени и в частта му, в която разноските за адвокатско възнаграждение са присъдени само в полза на ищеца А. Л. П..

Тъй като въззивната жалба на ответника е изцяло оставена без уважение, разноски за въззивното производство за държавна такса не следва да му се присъждат, а на осн. чл.78, ал.3 от ГПК следва да му се присъдят 2251,54 / 68400 части от

направените от него разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 3600 лв. – т.е. сумата от 118,50 лв., представляваща адвокатско възнаграждение с начислен ДДС.

Ищците са претендирали за въззивното производство разноски за държавна такса в размер на 740 лв., както и адвокатско възнаграждение в размер на 2000 лв., като е уточнено, че същото е само във връзка със защита срещу въззивната жалба на ответника. Ето защо, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищите разноските за адвокатско възнаграждение в пълен размер, а разноските за държавна такса – съразмерно на уважения обжалваем интерес по въззивната жалба на ищите – т.е. за 34 754,53 / 37 006 части, или сумата от 694,98 лв.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 12.09.2017 г., постановено по гр.д.№16971 по описа за 2015 година на Софийски градски съд, 21 състав, В СЛЕДНИТЕ ЧАСТИ:

- В ЧАСТТА, с която е отхвърлен предявеният от А. Л. П., с ЕГН *****, против „Хемус Хотелс Холдинг“ АД, с ЕИК 121049247, иск с правно основание чл.403 от ГПК, за сумата над размера от 12 990,59 лв. до пълния предявен размер от 27 360 лв.;
- В ЧАСТТА, с която е отхвърлен предявеният от О. Л. П., с ЕГН *****, против „Хемус Хотелс Холдинг“ АД, с ЕИК 121049247, иск с правно основание чл.403 от ГПК, за сумата над размера от 12 990,59 лв. до пълния предявен размер от 27 360 лв.;
- В ЧАСТТА, с която е отхвърлен предявеният от Р. П. П., с ЕГН *****, против „Хемус Хотелс Холдинг“ АД, с ЕИК 121049247, иск с правно основание чл.403 от ГПК, за сумата над размера от 2165,10 лв. до пълния предявен размер от 4560 лв.;
- В ЧАСТТА, с която е отхвърлен предявеният от Е. П. П., с ЕГН *****, против „Хемус Хотелс Холдинг“ АД, с ЕИК 121049247, иск с правно основание чл.403 от ГПК, за сумата над размера от 2165,10 лв. до пълния предявен размер от 4560 лв.;
- В ЧАСТТА, с която е отхвърлен предявеният от Р. А. Г., с ЕГН *****, против „Хемус Хотелс Холдинг“ АД, с ЕИК 121049247, иск с правно основание чл.403 от ГПК, за сумата над размера от 1082,54 лв. до размера от 2 308,46 лв.;
- В ЧАСТТА, с която е осъден ищецът А. Л. П., с ЕГН *****, на основание чл.78, ал.3 от ГПК да заплати на „Хемус Хотелс Холдинг“ АД, с ЕИК 121049247, 1/5 част от сумата 1940,38 лв. за разноски за първоинстанционното производство;
- В ЧАСТТА, с която е осъден ищецът О. Л. П., с ЕГН *****, на основание чл.78, ал.3 от ГПК да заплати на „Хемус Хотелс Холдинг“ АД, с ЕИК 121049247, 1/5 част от сумата 1940,38 лв. за разноски за първоинстанционното производство;
- В ЧАСТТА, с която е осъдена ищцата Р. П. П., с ЕГН *****, на основание чл.78, ал.3 от ГПК да заплати на „Хемус Хотелс Холдинг“ АД, с ЕИК 121049247, 1/5 част от сумата 1940,38 лв. за разноски за първоинстанционното производство;
- В ЧАСТТА, с която е осъдена ищцата Е. П. П., с ЕГН *****, на основание чл.78, ал.3 от ГПК да заплати на „Хемус Хотелс Холдинг“ АД, с ЕИК 121049247, 1/5 част от сумата 1940,38 лв. за разноски за първоинстанционното производство;

- В ЧАСТТА, с която е осъдена ищцата Р. А. Г., с ЕГН *****, на основание чл.78, ал.3 от ГПК да заплати на „Хемус Хотелс Холдинг“АД, с ЕИК 121049247, разноски за разноски за първоинстанционното производство за размера над сумата от 118,06 лв. до размера на 1/5 част от сумата 1940,38 лв.;
- В ЧАСТТА, с която е осъден ответникът „Хемус Хотелс Холдинг“АД, с ЕИК 121049247, на основание чл.78, ал.1 от ГПК да заплати на ищцата Р. А. Г., с ЕГН *****, сумата над размера от 191,90 лв. до размера от 283,28 лв., представляваща разноски за първоинстанционното производство;
- В ЧАСТТА, с която е осъден ответникът „Хемус Хотелс Холдинг“АД, с ЕИК 121049247, на основание чл.78, ал.1 от ГПК да заплати на А. Л. П., с ЕГН *****, разноски за адвокатско възнаграждение за първоинстанционното производство, в размер на 1234,49 лв.

И ВМЕСТО ТОВА, ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА „Хемус Хотелс Холдинг“АД, с ЕИК 121049247, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул.“Витоша“№45, на основание чл.403 от ГПК, да заплати на ищите общо сумата от 34 754,53 лв. /тридесет и четири хиляди седемстотин петдесет и четири лева и петдесет и три стотинки/, представляваща допълнително обезщетение за вреди, под формата на пропуснати ползи, от невъзможност да ползват собствените си общо 29/36 идеални части от 1578 кв.м. от площта на недвижим имот пл.№1472 в кв.1 по плана на гр. София, м.“Манастирски ливади“, вследствие на налагане на обезпечителна мярка по гр.д.№16651/2007 г. на СРС, 51 състав, изразяваща се в спиране на изпълнението по изп.д.№4378/2003 г. на СИС при СРС, IV отд., 22 участък, предадено на ЧСИ М. Б., с рег.№*** в КЧСИ, и образувано като изп.д.№758/2008 г. по неговия опис, в частта относно премахването на две временни складови сгради – две метални халета, застроени на площ от 340 кв.м. от имот пл.№1472, както и временна постройка част от западното крило и топлата връзка от временна развойно техническа база, с идентификатор 68134.1932.730.5, попадаща със застроена площ от 400 кв.м. в имот пл.№1472, които вреди са претърпени в периода от 30.10.2010 г. до 17.06.2015 г., разпределена между ищите, както следва:

- на А. Л. П., с ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. ***, ул.“****“ №**, ап.*, сумата от 14 369,41 лв. /четиринадесет хиляди триста шестдесет и девет лева и четиридесет и една стотинки/ - разлика над присъдения му размер от 12 990,59 лв. до претендирания размер от 27 360 лв., представляваща допълнително обезщетение за вреди, под формата на пропуснати ползи, от невъзможност да ползва собствените си 12/36 идеални части от 1578 кв.м. от площта на недвижим имот пл.№1472 в кв.1 по плана на гр. София, м.“Манастирски ливади“, ВЕДНО със законната лихва върху главницата от 14 369,41 лв., за периода от 30.12.2015 г., до окончателното плащане;
- на О. Л. П., с ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. ***, ж.к.“****“, бл.***, вх.*, ет.*, ап.**, сумата от 14 369,41 лв. /четиринадесет хиляди триста шестдесет и девет лева и четиридесет и една стотинки/ - разлика над присъдения му размер от 12 990,59 лв. до претендирания размер от 27 360 лв., представляваща допълнително обезщетение за вреди, под формата на пропуснати ползи, от невъзможност да ползва собствените си 12/36 идеални части от 1578 кв.м. от площта на недвижим имот пл.№1472 в кв.1 по плана на гр. София, м.“Манастирски ливади“, ВЕДНО със законната лихва върху главницата от 14 369,41 лв., за периода от 30.12.2015 г., до окончателното плащане;
- на Р. П. П., с ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. ***, ул.“****“ №**, ет.**, сумата от 14 369,41 лв. /четиринадесет хиляди триста шестдесет и девет лева и четиридесет и една стотинки/ - разлика над присъдения му размер от 12 990,59 лв. до претендирания размер от 27 360 лв., представляваща допълнително обезщетение за вреди, под формата на пропуснати ползи, от невъзможност да ползва собствените си 12/36 идеални части от 1578 кв.м. от площта на недвижим имот пл.№1472 в кв.1 по плана на гр. София, м.“Манастирски ливади“, ВЕДНО със законната лихва върху главницата от 14 369,41 лв., за периода от 30.12.2015 г., до окончателното плащане;

ап.**, сумата от 2394,90 лв. /две хиляди триста деветдесет и четири лева и деветдесет стотинки/ - разлика над присъдените 2 165,10 лв. до претендирания размер от 4560 лв., представляваща допълнително обезщетение за вреди, под формата на пропуснати ползи, от невъзможност да ползва собствените си 2/36 идеални части от 1578 кв.м. от площта на недвижим имот пл.№1472 в кв.1 по плана на гр. София, м.„Манастирски ливади“, ВЕДНО със законната лихва върху главницата от 2394,90 лв., за периода от 30.12.2015 г., до окончателното плащане;

- на Е. П. П., с ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. ***, ж.к.„****“, бл.***, вх.*, ет.*, ап.*, сумата от 2394,90 лв. /две хиляди триста деветдесет и четири лева и деветдесет стотинки/ - разлика над присъдените 2 165,10 лв. до претендирания размер от 4560 лв., представляваща допълнително обезщетение за вреди, под формата на пропуснати ползи, от невъзможност да ползва собствените си 2/36 идеални части от 1578 кв.м. от площта на недвижим имот пл.№1472 в кв.1 по плана на гр. София, м.„Манастирски ливади“, ВЕДНО със законната лихва върху главницата от 2394,90 лв., за периода от 30.12.2015 г., до окончателното плащане;
- на Р. А. Г., с ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. ***, бул.„****“ №***, сумата от 1225,92 лв. /хиляда двеста двадесет и пет лева и деветдесет и две стотинки/ - разлика над присъдените 1082,54 лв. до размера от 2308,46 лв., представляваща допълнително обезщетение за вреди, под формата на пропуснати ползи, от невъзможност да ползва собствената си 1/36 идеална част от 1578 кв.м. от площта на недвижим имот пл.№1472 в кв.1 по плана на гр. София, м.„Манастирски ливади“, ВЕДНО със законната лихва върху главницата от 1225,92 лв., за периода от 30.12.2015 г., до окончателното плащане;

ПОТВЪРЖДАВА Решение от 12.09.2017 г., постановено по гр.д.№16971 по описа за 2015 година на Софийски градски съд, 21 състав, В ОСТАНАЛАТА ОБЖАЛВАНА ЧАСТ, с която предявените искове са уважени до размера от 31 393,93 лв., както и с която е отхвърлен предявеният иск по чл.403 от ГПК, от Р. П. П., с ЕГН *****, против „Хемус Хотелс Холдинг“АД, с ЕИК 121049247, за размера над сумата от 2308,46 лв., до предявения размер от 4560 лв.

ОСЪЖДА „Хемус Хотелс Холдинг“АД, с ЕИК 121049247, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул.„Витоша“№45, на основание чл.78, ал.1 от ГПК, да заплати допълнителни разноски за първоинстанционното производство:

- на А. Л. П., с ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. ***, ул.„****“ №**, ап.*, сумата от 1991,12 лв. /хиляда деветстотин деветдесет и един лева и дванадесет стотинки/;
- на О. Л. П., с ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. ***, ж.к.„****“, бл.***, вх.*, ет.*, ап.**, сумата от 1991,12 лв. /хиляда деветстотин деветдесет и един лева и дванадесет стотинки/;
- на Р. П. П., с ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. ***, ул.„****“ №**, ет.*, ап.**, сумата от 95,79 лв. /деветдесет и пет лева и седемдесет и девет стотинки/;
- на Е. П. П., с ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. ***, ж.к.„****“, бл.***, вх.*, ет.*, ап.*, сумата от 95,79 лв. /деветдесет и пет лева и седемдесет и девет стотинки/;

ОСЪЖДА „Хемус Хотелс Холдинг“АД, с ЕИК 121049247, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул.„Витоша“№45, на основание чл.78, ал.1 от ГПК, да заплати А. Л. П., с ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. ***, ул.„****“ №**, ап.*, О.

Л. П., с ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. ***, ж.к.****, бл.***, вх.*, ет.*, ап.**, Р. П. П., с ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. ***, ул.**** №**, ет.*, ап.**, Е. П. П., с ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. ***, ж.к.****, бл.***, вх.*, ет.*, ап.*, И Р. А. Г., с ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. ***, бул.**** №***, ОБЩО сумата от 2000 лв. /две хиляди лева/, представляваща разноси за адвокатско възнаграждение за въззивното производство, КАКТО И сумата от 694,98 лв., представляваща разноси за държавна такса за въззивното производство.

ОСЪЖДА Р. А. Г., с ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. ***, бул.**** №***, на основание чл.78, ал.3 от ГПК да заплати на „Хемус Хотелс Холдинг“АД, с ЕИК 121049247, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул.“Витоша“№45, сумата от 118,50 лв. /сто и осемнадесет лева и петдесет стотинки/, представляваща адвокатско възнаграждение с начислен ДДС за въззивното производство, съразмерно на отхвърлената част от иска.

Решението подлежи на касационно обжалване на основание чл.280, ал.3, т.1 от ГПК, само в частта му по предявените иски от А. Л. П., и О. Л. П., в едномесечен срок от връчването му на страните, с касационна жалба пред Върховния касационен съд, при наличие на предпоставките на чл.280, ал.1 и ал.2 от ГПК.

Решението е окончателно, и не подлежи на касационно обжалване, на основание чл.280, ал.3, т.1 от ГПК, в частта му по предявените иски от Р. П. П., Е. П. П. и Р. А. Г..

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____